

„Ti adjatok nekik enni!” (Lk 9,13)

Egy magányos helyen vagyunk Galileában, Bétszaida közelében. Jézus Isten országáról beszél egy nagy tömegnek. A Mester azért ment oda az apostolokkal, hogy megpihenjenek egy kicsit hosszú missziós útjuk után ebben a térségben, ahol a megtérésről prédikáltak, mindenütt „gyógyítottak és hirdették az örömhírt”[1]. Fáradtan, de túlcserélő szívvel meséltek arról, amit megéltek.

A nép azonban tudomást szerzett erről, és utolérték őket. Jézus mindenkit befogad és meghallgat, beszélget, gyógyít. A tömeg egyre csak növekszik. Aztán már közeledik az este, és egyre éhesebbek is lesznek. Az apostolok aggódnak emiatt, és egy logikus, teljesen észszerű megoldást javasolnak a mesternek: „Hagyd, hadd menjen el a nép – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákban szállást és élelmet keressenek maguknak, mert itt a pusztában vagyunk.” Hiszen Jézus már annyi mindent megtett értük. De ő így válaszol:

„Ti adjatok nekik enni!”

Nagyon meglepődtek, mert ez kivitelezhetetlen. Csak öt kenyérük és két haluk van több ezer ember számára. Bétszaida olyan kis város, hogy ott sem lehet találni semmit, amire szükségük van, és pénzük sem lenne rá, hogy megvegyék.

Jézus fel akarja nyitni a szemüket, hogy az emberek szükségletei és problémái nagyon mélyen érintik őt, és azon fáradozik, hogy megoldja ezeket. A valóságból indul ki, nagyra értékeli azt, ami van. Igaz, hogy ez kevés, de ő valóságos küldetésre hívja őket, hogy legyenek Isten irgalmának eszközei, aki gondol a gyermekeire. Itt az Atya közbelép, de ehhez mégiscsak „szüksége van” rájuk.

A csodához „szüksége van” a mi kezdeményezésünkre, a mi hitünkre, és azt tudja megsokszorozni.

„Ti adjatok nekik enni!”

Az apostolok ellenvetésére Jézus azzal válaszol, hogy kezébe veszi a helyzetet, de arra kéri őket, hogy tegyék meg a maguk részét, bármilyen kicsi legyen is az. Nem veti meg. Nem oldja meg helyettük a problémát. A csoda megtörténik, de ehhez szükség van a részvételükre. Mindenüket, amijük csak volt, és amit képesek voltak megszerezni, Jézus rendelkezésére bocsátották a többiek számára. Ez bizonyos odaadást és bizalmat jelent iránta.

A mester abból indul ki, ami velünk történik, hogy megtanítson bennünket arra, hogy a többiekkel közösen gondoskodjunk egymásról. Mások szükségleteivel szemben nincs kifogás („ez nem a mi dolgunk”, „nem tehetek semmit”, „nekik is úgy kell boldogulniuk, ahogy mindannyiunknak...”). Az Isten által elgondolt társadalomban boldogok, akik enni adnak az éhezőknek, akik felruházzák a szegényeket, akik meglátogatják a rászorulókat[2].

Ennek az epizódnak az elbeszélése az Izajás könyvében leírt lakoma képét idézi, amelyet maga Isten kínál fel minden nemzetnek, amikor „letörli a könnyet minden arcáról”[3]. Jézus ötven fős csoportokban ülteti le őket, mint a nagy alkalmakkor volt szokás. Fiúként úgy cselekszik, mint az Atya, és ez is hangsúlyozza istenségét.

Ő maga mindent odaad, egészen odáig, hogy eledelünkkel válik az Eucharishtiában, szétosztja magát az új lakomában.

A covid-19 világjárvány idején felmerült nagy szükségletek láttán a barcelonai Fokoláre közösség a közösségi hálón keresztül létrehozott egy csoportot, ahol a szükségleteket megosztják, a javakat és az erőforrásokat pedig följárják. És lenyűgöző látni, ahogy a bútorok, az élelmiszerek, a gyógyszerek, a háztartási gépek körbe járnak... Mert „egyedül keveset tehetünk”, mondják, „de együtt sokat”. A „Fent família” csoport még ma is segít abban, hogy – ahogy az első keresztény közösségekben – senki se szenvedjen szükséget közülük[4].

Silvano Malini és az életige csoport gondozásában

[1] Lk 9,6

[2] vö. Mt 25,35-40

[3] Iz 25,8

[4] vö. ApCsel 4,34

forrás: fokolare.hu